

JAMIE SCALLION

The
ROCK^{'N'}ROLL
DIARIES

NAAR DE TOP!

Manteau

Volg The RnR Diaries

Voor mijn meiden Alix en Amelie

Oorspronkelijke titel: *The Rock 'n' Roll Diaries. Making it*

© 2013 by Mad Notes Media

© 2014 Nederlandse vertaling Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Sandra C. Hessels

www.manteau.be

info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland

Singel 262

1016 AC Amsterdam

Postbus 3879

1001 AR Amsterdam

Vertaling: Sandra C. Hessels / Creative Difference

Omslagontwerp: Gary Kelly / ampvisual.com

Vormgeving binnenwerk: Aldus

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3059 3

D/2014/0034/323

NUR 284

Burt - 9 september

Ik, Burt Windsor, heb alles. Het uiterlijk, de stijl, een kast van een huis, coole vrienden en natuurlijk alle meiden.

Als ik een cv zou hebben - en dat heb ik niet, want ik ben pas vijftien - dan zou dat de openingszin zijn. Zeker weten dat mensen dan nieuwsgierig verder lezen. Die baan heb ik zo goed als op zak.

Al is dat laatste beetje eigenlijk gelogen, want er is één ding wat ik al sinds mijn elfde graag zou willen hebben, maar het is me nog steeds niet gelukt om haar te krijgen: Rebecca Vargas. Zodra ik haar voor het eerst zag, wist ik dat ik haar moest zien te veroveren. Zelfs in het eerste jaar van de middelbare, toen we nog brugpiepers waren, was zij al het aantrekkelijkste meisje van de klas. Nu is ze het grootste stuk van de hele school, met een geweldig stel tieten.

Lang zwart haar, een olijfkleurige huid, groene ogen en enorme meloenen: wat mij betreft is dat de perfecte combinatie. Ik heb op dit moment maar één ding dat ik echt wil doen voor ik doodga, en dat is Bex versieren. Maar tot nu toe is elke poging zwaar mislukt.
#FikseTegenvaller

De eerste keer dat ik iets probeerde was tijdens het schoolbal in het eerste jaar. Toen zei ze gewoon nee. Een jaar later tijdens Zayns Oud en Nieuw-feestje

zei ze dat ik te arrogant was. Het jaar daarna gingen we op schoolreis naar Brighton, en toen zei ze dat ze verwende rijkelui-kindjes niet zag zitten. Vorig jaar was ik natuurlijk ouder en een heel stuk wijzer, toen deed ik mijn poging op het Panoramabankje in Greenwich Park, mijn meest favoriete plekje van de hele wereld. Het was echt superromantisch. Ik had haar daarheen gelokt door te zeggen dat ik het over haar vriendin Riana wilde hebben. Toen bleek dus dat Riana mij wel zag zitten; die vette pech had ik weer. Tot nu toe heeft ze me elk fucking jaar afgewezen alsof ik een of andere onbelangrijke sukkel ben.

En nu staan de klojo's voor haar in de rij - waaronder zelfs een paar vrienden van me. Dat gaat natuurlijk niet gebeuren. Dit is het laatste jaar van de middelbare, en dit keer ga ik voor de natuurlijke aanpak. Ik word gewoon de ideale jongen in haar ogen. Ik zal het niet opgeven. Ik krijg dit voor elkaar. De Burtmeister is er helemaal klaar voor.

TRACK 1

INTRO

‘Was dat alles?’

‘Wat?’

‘Was dat je definitieve antwoord?’

‘Hoe vaak moet ik nog nee zeggen, Burt?’

‘Dit keer heb ik meer feedback nodig. Staat mijn stijl je niet aan? Want aan mijn uiterlijk kan het niet liggen.’

‘Meen je dit nou serieus?’

Bex bekeek hem van top tot teen. ‘Oké, dan. Om te beginnen hou ik van rockbands, en jij kleedt je alsof je in een boyband zit. Ik bedoel, moet je die schoenen zien!’

‘Wat is er mis met mijn schoenen?’

‘Het gaat niet om je schoenen.’

Bex rolde met haar ogen, draaide zich om en liep naar haar volgende les. Burt keek haar na. Besepte ze dan totaal niet dat ze een geweldig stelletje zouden vormen? En wat nou boyband? Dat moest haast wel een grap zijn. Zag hij er echt uit alsof hij in een boyband zat? Hij moest even gaan roken, en nadenken.

Hij liep naar het moestuintje van de school. Het ommuurde stukje grond leek speciaal gemaakt als een schuilplek voor de

rokers. Burt vond het fijn om hier te zitten als alle anderen les hadden. Hij liet zich met een plof neervallen op een met mos bedekte bureaustoel en rolde zijn sigaretje.

Weer een versierpoging die werd afgekaatst. Dat ging nu al vijf jaar op een rij zo. Een eeuwigheid. Hier moest iets gebeuren. Volharding was klaarblijkelijk niet de sleutel tot succes. De hele school wist zo onderhand dat hij al jaren achter Bex aan zat. Zelfs zijn maten begonnen hem er steeds meer om in de zeik te nemen. Burt keek toe hoe de rook langs de vervallen kweekkas omhoog kringelde en dacht na over de opties die hij had.

Van die schoenen kon hij best afstand doen, dat was zo gepiept. En plots had hij een ingeving: hij zou zijn hele look veranderen. Ze hield van rock, zei ze. Dan zou hij zich kleden als een rocker. Hoe moeilijk kon dat nou zijn? Een leren jack en een skinny spijkerbroek, misschien een stel cowboylaarzen. Wie weet was dat voldoende.

Nee. Dat was niet genoeg.

Burt nam een lange trek van zijn opgerolde shag en dacht nog wat dieper na. Als hij Bex Vargas wilde versieren moest hij zijn grenzen nog veel verder verleggen.

Als een donderslag bij heldere hemel kwam het idee in hem op. Hij drukte zijn peuk uit tegen een verlepte tomatenplant en rende de school weer in.

In zijn eentje in de kantine zitten lunchen was geen favoriete bezigheid van Edward Poacher – door zijn medescholieren ‘Egg’ genoemd, aangezien zijn achternaam ‘pocheren’ betekende – maar goed, veel keus had hij niet. Hij was niet erg breed of

stevig gebouwd, niet erg cool of grappig, en dat wist hij zelf ook. Al op de eerste dag van het eerste jaar werd hij bestempeld tot ‘nerd’ en hij liet het erbij. Zijn haar was vuurrood en hij had een bleke huid vol puistjes. Zijn moeder had de bril met het dunne metalen montuur en zijn goedkope kleren voor hem uitgezocht. Hij was meer dan 1 meter 80, waardoor het onmogelijk was onopgemerkt te blijven, zelfs al liep hij er expres krom en ingezakt bij. En de combinatie van al die dingen had ervoor gezorgd dat hij het mikpunt was van elke beruchte pestkop uit zijn klas, terwijl de vrouwelijke helft van de schoolbevolking niet eens doorhad dat hij bestond.

Muziek was Eggs lust en zijn leven. Hij kon elk instrument bespelen dat hij in handen kreeg. Toen hij tien jaar oud was, had hij de hoogste graad voor piano al behaald – hij had zo naar de muziekacademie gekund. Elk vrij ogenblik ontdekte hij weer iets nieuws, en hij liet geen kans onbenut om nieuwe muzikale meesterwerken op te sporen. Klassiek, rock, roots of alternatief – als het goede muziek was, ontdekte Egg het vanzelf. Muziek en de eentonige dagelijkse sleur van school waren zijn beste vrienden.

Hij zat op een stoel, slurpte de laatste druppels uit een pakje goedkoop sinaasappelsap en keek naar de coole kids die lachten en grappen maakten. Hij keek naar Rebecca Vargas. Ze was perfect, en dus veel te hoog gegrepen voor hem. Hij voelde zich bijna schuldig als hij naar haar keek. Alleen al haar glimlach bezorgde hem een tintelend gevoel in zijn nek, dat naar zijn hoofd steeg. Wat zou er gebeuren als ze ooit eens naar hém glimlachte? Hij had geen idee, maar hij zou er maar wat graag achter komen.

Burt staarde naar Egg en meteen bekropen de twijfels hem. Kon hij echt een band vormen samen met die gozer? Hij liet zijn blik door de gang dwalen en hoopte dat niemand hem naar de verkeerde kant van de kantine zag lopen. Bex stond bij Riana, en ze zag er geweldig lekker uit. Oké, aanpassen en een compromis sluiten. Er was werk aan de winkel.

Burt liep met vlugge passen naar hem toe. ‘Hallo, vriend!’ zei hij opgewekt.

Verbaasd keek Egg op van zijn broodje gezond. Dit was de eerste keer dat hij de knapste jongen van school van zo dichtbij zag. Hij bestudeerde zijn gelaatstreken op zoek naar schoonheidsfoutjes, maar kon er geen ontdekken. Niet op zijn jukbeenderen, zijn hoekige kaaklijn of rond de schitterend blauwe ogen. Wat moest Burt Windsor nou in hemelsnaam van hem?

‘Kun je er wat van?’ vroeg Burt nogal terloops, wijzend op de tubakoffer die onder de eettafel verstopt lag.

‘Ik speel op het hoogste niveau’, antwoordde Egg blozend.

‘En je kunt dus ook gitaar spelen, toch?’

‘Ja. Hoezo?’

‘Ik heb gehoord dat je best goed bent.’

‘Ik ben niet slecht.’

Burt ademde diep in en schraapte zijn keel. ‘Ik wil een band oprichten en ik ben op zoek naar een gitarist, dus dacht ik dat ik net zo goed jou kon vragen’, zei hij.

Egg schoof heen en weer op zijn stoel. ‘Dus, voel je er wat voor?’ drong Burt aan.

Egg was lange tijd stil voor hij voorzichtig knikte.

‘Gaaf! Aanstaande dinsdag houden we audities voor een basgitarist en een drummer, hier in de aula, na schooltijd. Jij en

ik vormen de jury. *Good cop, bad cop*. Net als bij *Starfinder*. Je weet wel, dat tv-programma.'

Burt maakte een vuist en stak die uit naar Egg. 'Dus? Deal?'

Egg staarde een paar tellen naar de vuist. Verward stak hij zijn hand uit. Burt zuchtte en schudde zijn hoofd. Met zijn knokkels gaf hij een duwtje tegen de rug van Eggs hand en daarna wandelde hij op zijn gemak terug naar zijn vrienden.

Egg bleef naar de coole kids staren, maar opeens zag alles er net iets anders uit. Er sijpelde een beetje kleur terug in zijn zwart-witte leventje. Zijn hersens zoemden, opgewonden door alle deuren die opeens op een kiertje stonden.

Burt - 12 september

Als ik Bex niet gauw weet te overtuigen, raak ik nog in seksstress. Ik heb een foto van haar in haar gympakje op mijn iPhone staan, dat helpt een beetje. Ik heb een stapel nieuwe kleren gekocht en haar mee uit gevraagd, maar ze begon te lachen en liep gewoon door. Ik holde nog achter haar aan om te vragen of ze me soms voor de gek hield. Toen zei ze dat ik niet zomaar een leren jack kon aantrekken en denken dat ik daarmee rock-'n-roll was. Het ging om de lifestyle. Dus zei ik dat ik in een band zat. Ze vond me een zesje qua uiterlijk, maar zei toen dat als ik echt in een band zat ik misschien wel een tien kon verdienen. Wat nou, een zesje? Dat moet toch wel een geintje zijn? Het is één ding om te zeggen dat ik eruitzie alsof ik bij een boyband hoor, maar beweren dat ik maar een zesje ben is echt een grove belediging. Dus

de uitdaging blijft staan: een tien scoren op de Schaal van Bex is van levensbelang. Maar goed, ze weet nog niet hoe geweldig briljant mijn band wordt.

Ik heb een of andere nerd die Egg heet om hulp gevraagd. Hij is een regelrechte roodharige rukker, maar ik had geen keus. Ik moet iemand hebben die een instrument kan spelen. De tijd begint nu te dringen, maar ik ben er klaar voor.

Volgende week gaat het allemaal van start. Dan houd ik audities; Egg en ik zitten samen in de jury. Mijn pa verwijt me telkens dat ik meer stijl dan diepgang heb, en dat ik nog nooit iets belangrijks heb gedaan in mijn leven. Ik ben vijftien. *What the fuck* verwacht hij dan van me? Bovendien wil iedereen alleen maar supercool zijn, de rest interesseert ze geen moer. Dat heb ik hem ook proberen uit te leggen, maar hij keek gewoon dwars door me heen, alsof ik er niet was. Dat hij me niet kon volgen betekent gewoon dat hij een eikel is. Ik heb heus wel diepgang, en ik ga nog heel belangrijke dingen doen. Dus, *fuck you*, pa. Het lijkt mij een beter plan dat jij en ma pas ouderlijke adviezen geven zodra jullie eens wat langer dan vijf minuten in het land zijn.

De zitplekken achter in het bovendeck waren de gevaarlijkste ter wereld, en dus ook precies de reden dat Michael Twining – wiens achternaam hem de bijnaam ‘Tea’ had opgeleverd – die

plek opzocht. Hij liet zich op de harde plastic zitting vallen en stak een joint aan. Hij inhaleerde diep, liet zijn hoofd achterover hangen, blies de rook uit en vroeg zich af waarom hij eigenlijk al langer dan een jaar niks meer met graffiti-tags had gedaan. Terwijl de blauwe rook het dak van de lege dubbeldekker bereikte, trok Tea zijn iPod tevoorschijn en draaide aan het wielletje. Public Enemy, een echte classic. Hij zette het volume zo hard mogelijk.

Was hij de graffiti en het taggen soms ontgroeid? Werd hij volwassener? Zijn moeder zou niet klagen als dat het geval was. Tea hield van zijn moeder. Van haar mocht hij in hun appartement roken, meisjes meenemen en sinds zijn vader was opgesodemieterd hoefde hij ook niet meer op een vaste tijd thuis te zijn 's avonds. Tea maakte geen misbruik van die vrijheid.

Soms zag hij hoe ze bedroefd uit het raam staarde naar de smerige flats en de buurt om hen heen. Hij vond het niet leuk haar zo verslagen te zien, en werd dan altijd weer kwaad op zijn vader dat die hen met zo veel schulden had laten zitten. Oom Frank, de broer van zijn moeder, probeerde bij te springen waar hij kon, maar in principe was het Tea en zijn moeder tegenover de rest van de wereld.

Tea verstijfde toen hij Burt Windsor door het smalle gangpad naar hem toe zag komen. *What the fuck* moest die nou van hem? Zo'n mooie jongen had niets te zoeken achter in deze bus. Kwam hij Tea soms vertellen dat die zijn joint uit moest maken? Burt leek hem niet bepaald een wereldverbeteraar. Een loser en een aansteller, dat wel. Maar geen wereldverbeteraar.

Burt zei niets. Hij overhandigde hem slechts heel koeltjes een flyer, waarop stond:

Leden gezocht voor geweldige nieuwe rockband. Audities worden dinsdag 18 september na schooltijd gehouden in het muzieklokaal. Alleen serieuze aanmeldingen, aub.

Tea kwam overeind uit zijn onderuitgezakte houding. Als er één ding was dat hij echt serieus nam, één ding dat hij beter kon dan wiet roken, dan was het wel basgitaar spelen. Zijn Fender Precision was het enige wat zijn vader hem ooit had nagelaten. Het enige wat zijn vader hem ooit had geleerd dat wél door de beugel kon.

Egg sjokte de steilste heuvel van Zuid-Londen op, op weg naar school. De lucht was nogal kil die septemberochtend. Het was erg genoeg dat zijn jas veel te dun was, maar hij sleurde ook de loodzware tuba mee op zijn rug, die constant tegen zijn benen aan tikte. Opeens hoorde hij achter hem iemand roepen.

‘Hé! Zacht ei!’

De tuba maakte het lastig om even een blik over zijn schouder te werpen, al wist Egg dat het George Graves was, de ergste van alle bullebakken. George kwam ermee weg dat hij mensen zo behandelde omdat hij bij Burt Windsors clubje hoorde, de LBC. Hij zag er goed uit, was populair en hij was ook de gemeenste klootzaak van de hele klas.

‘Is alles wel goed, bleekscheet? Heb je weer met dooie mensen lopen kleppen?’ riep George spottend terwijl hij naast Egg mee kwam huppelen en hem een flinke pets in zijn nek gaf. Egg struikelde voorover, maar het lukte hem nog net om zijn evenwicht te vinden en overeind te blijven.

‘Ga je auditie doen voor de band?’ vroeg George, wiens adem in kleine witte wolkjes naar buiten kwam.

‘Ik doe helemaal nergens auditie voor. Ik heb geen idee waar je het over hebt’, loog Egg en hij schonk George een vlugge, zijdelingse blik.

George was duidelijk niet naar een warenhuis gegaan om braaf een schooluniform aan te schaffen. De zwarte schoenen, het witte shirt, de stropdas in de schoolkleuren en de blauwe pantalon waren vervangen door zwarte mocassins die hij droeg zonder sokken, een strakke, donkerblauwe spijkerbroek, een wit poloshirt van Fred Perry en een met de hand gemaakte bordeauxrode stropdas. Zijn huid was gaaf, hij had het hele jaar door een zongebruind kleurtje en hij droeg zijn blonde haar schouderlang. George was verkozen tot de op een na aantrekkelijkste jongen van de klas. Egg vermoedde echter dat hij zijn haar verfde, zodat hij meer op Burt zou lijken. Anderen meenden zelfs dat hij ook zijn donkere wenkbrauwen epileerde. Hoe het ook zij, Egg vond George’ doffe blauwe ogen iets te diepliggend, waardoor hij een ingevallen, bijna verhongerde indruk maakte.

‘Burt zegt dat je best goed gitaar kunt spelen.’

‘Is dat zo?’

‘Ja. Maar hij zei natuurlijk ook dat je de grootste klootkop van heel Londen bent, dus verbeeld je maar niks.’

Egg versnelde zijn pas. George ging achter hem lopen en schopte tegen zijn hielen. Egg viel languit op de grond, en de tuba gaf hem nog een dreun tegen zijn achterhoofd terwijl hij de stoep raakte. George holde er schaterlachend weer vandoor.

Clipper verraste de vleugelaanvoerder, was de rechtsachter te vlug af, sneed iedereen de pas af door middendoor te gaan en schopte de bal met een perfecte curve naar het hoofd van de centrumspits. Burt maakte de voorzet met verve af, en dat was doelpunt nummer vier. Clipper rende naar hem toe en sloeg zijn armen voor de vierde keer die dag rond het middel van zijn teamgenoot voor een stevige overwinningssomhelzing.

In de kleedkamers bestudeerde Clipper Burts bovenlijf. Hij zag er ongelooflijk afgetraind uit. Hij wierp een blik op de andere jongens die zich omkleedden. Geen van hen had zulke strakke buikspieren. Burt keek op en Clipper sloeg meteen zijn ogen neer.

‘Goed gespeeld vandaag, Clip’, riep Burt naar hem, over het geroezemoes van de anderen heen. ‘Wanneer heb je die try-outwedstrijd voor Charlton Youth ook alweer?’

‘Volgende week donderdag!’ antwoordde Clipper, al was hij niet in staat zijn teamgenoot aan te kijken.

‘Je speelt toch ook drums, hè?’ vroeg Burt die naar hem toe wandelde en hem een flyer overhandigde.

Clipper las de folder langzaam door. Normaal gesproken wisselden hij en Burt nauwelijks een woord met elkaar als ze niet op het voetbalveld stonden. Burt had zijn LBC, Clipper ging om met de andere sportlui. ‘Eh... ja’, antwoordde hij, voor hij razendsnel de kleedkamer verliet.

De winkel op de hoek van het huizenblok waar Justin Liam Clipper woonde was zijn schuilplaats – hier trok hij zich terug als hij over dingen moest nadenken. Clipper keek graag uitgebreid rond bij de chocoladerepen voor hij naar de tijdschriften toe liep. Waarom was hij toch altijd zo verlegen als Burt in de buurt was? Als daar geen verandering in kwam, zou hij nooit samen met hem in één band kunnen zitten.

Het ritueel in de winkel was altijd hetzelfde: hij pakte een voetbaltijdschrift, bladerde het vlug door en legde het weer neer, om vervolgens vlug om zich heen te kijken, een modeblad te pakken en dat aandachtig te bestuderen. Clipper kon zo makkelijk een uur doorbrengen in deze winkel. De eigenaar vond dat niet erg, omdat hij zo'n aardige knul was.

Clipper vroeg zich af hoe hij eruit zou zien als hij bepaalde kleren uit deze tijdschriften zou aantrekken. Zijn oog viel vooral op de excentriekere ensembles. Waarom kocht hij ze niet gewoon? Dat kon toch verder niemand schelen? En zelfs als dat wel zo was, dan nog was hij de sterkste jongen van de hele school – hij had al zeven gevechten gewonnen.

De meest recente aanvaring was met een gozer geweest die George Graves heette. Dat gevecht had Clippers reputatie voor eens en altijd gevestigd. George was een gemene rotzak die alleen maar anderen te grazen nam die kleiner of zwakker waren dan hij. En Clipper had een hekel aan dergelijke pestkoppen. Zijn vader was op school jarenlang alleen maar gepest.

Dat George lid was van de LBC interesseerde Clipper werkelijk niets. Iemand die zich zo gedroeg verdiende gewoon niet beter. Het begon allemaal toen George een sullige jongen lastigviel die in zijn eentje in de kantine zat. Clipper daagde hem uit tot een gevecht en George ging die uitdaging aan. Ze spraken een plek en een tijd af: in de tunnel, na school. In het midden van de metrotunnel bevond zich een open plek, met vier tunneluitgangen die langs de steile heuvels waren aangelegd. Dit was de enige plek die nog iets weghad van een amfiteater, zoals bij de oude gladiatorengevechten.

De leerlingen stonden dicht opeengepakt op de grasheuvels.

Niemand wilde het gevecht van het jaar missen. George lag binnen veertig seconden onderuit en het publiek genoot ervan. Clipper werd meteen uitgeroepen tot de Uitsmijter van de school.

Niemand zou Clipper ooit lastig durven te vallen, dus waarom maakte hij zich dan zoveel zorgen dat iemand zijn geheime voorliefde voor mode zou ontdekken?

De ochtend na de belangrijke wedstrijd kwam Clipper helemaal vermoeid en met stijve spieren aan op school. De flyer die Burt hem had overhandigd in de kleedkamer had hem uit zijn slaap gehouden. Hij bekeek het verslag van de wedstrijd op het prikbord en merkte toen dat diezelfde flyer daar met een stuk kauwgom vlak onder was geplakt. Weer las hij de aankondiging van de audities door. Hij haalde diep adem en kwam tot een besluit.

TRACK 2

AUDITIES

Egg stond midden op de ellenlange oprit van grind en bestudeerde het enorme huis. Hoe was het mogelijk dat mensen in zulke rijkdom leefden? Wat deden ze in hemelsnaam met al die ruimte? Egg zou zelf alleen maar een slaapkamer en een muziekkamer nodig hebben. Met misschien dan nog een keuken en badkamer erbij. Maar dit huis telde vier woonlagen en zestien ramen alleen al aan de voorzijde.

Op de oprit stonden drie auto's. Egg wist weinig van auto's, maar hij herkende de merken Lamborghini en Porsche. Hij had de grote zilverkleurige Range Rover ook eerder gezien, want vorig semester was Burt ermee naar school gereden, waar hij hem naast de Kia van het schoolhoofd had geparkeerd. Hij werd meteen een week geschorst.

Het kostte Egg moeite om de brede trap naar de voordeur te beklimmen; niet zozeer lichamelijk, maar vooral mentaal. Al vanaf het moment dat Burt hem gevraagd had samen een band te vormen, had Egg zich zorgen gemaakt. Om wat zijn moeder ervan zou zeggen, bijvoorbeeld. Of dat hij niet goed genoeg was, of dat Burts vrienden hem niet zouden accepteren. Vanaf het

moment dat Burt hem had meegedeeld dat hij naar zijn huis moest komen voor een bandbijeenkomst had Egg nauwelijks nog kunnen slapen. Hij had een uur lang voor zijn kast gestaan, in dubio over wat hij moest aantrekken.

Plotseling zwaaide de voordeur open. Egg draaide zich vlug om en liep de trap weer af.

‘Egg, wat ben je aan het doen?’

Hij verstijfde en draaide zich met een knalrood hoofd weer langzaam om naar de stem. ‘O, ik eh... ik ben wat vergeten.’

‘Wat dan?’ vroeg Burt, die heel nonchalant tegen de deurpost aan leunde.

‘Eh... mijn gitaar.’

‘Ik heb je gisteren al gezegd dat ik genoeg gitaren in huis heb. Ik heb alles.’

‘Ja, dat zie ik.’ Egg ontspande zich een beetje en knikte naar het grote huis. ‘Dat ziet er goed uit.’

‘Voor 3,3 miljoen mag je het hebben’, antwoordde Burt glimlachend. ‘Kom binnen. Dan kunnen we beginnen.’

Eenmaal binnen had Egg helemaal het gevoel dat zijn nek van elastiek was. Het was gewoon vermoeiend om al die kostbaarheden te bekijken: de porseleinen vazen, de decoratieve spiegels, de dikke tapijten en de uitvoerig versierde antieke meubelen. De trap naar de eerste verdieping was het eerste wat je zag bij de ingang, en hij was minstens vijf keer zo breed als de trap bij hem thuis. Hij schudde zijn hoofd en volgde Burt door een marmeren gang naar een keuken. Al leek dit totaal niet op de keukens die Egg ooit had gezien. Dit was een gigantische zaal. Echt enorm. In het midden van de ruimte stond een reusachtig vierkant kookeiland, en aan metalen haakjes erboven hingen allerlei glimmende potten, pannen en

ander keukengerei. Aan de andere kant van de ruimte, vlak bij onvoorstelbaar grote dubbele deuren, bevond zich de eethoek, met een prachtige ronde, met de hand gemaakte houten tafel in het midden. Aan die tafel zat een tener figuur – een meisje van een jaar of negen, misschien tien, met een dikke bos golvend haar en een bril met een blauw plastic montuur. Haar had hij hier al helemaal niet verwacht.

‘Hoi’, zei het meisje.

‘Hallo. Ik ben Edward, maar iedereen noemt me Egg’, antwoordde hij terwijl hij verstijfd op zijn plek bleef staan.

Ze glimlachte en hield haar nieuwsgierige blik op hem gericht. ‘Je ziet er niet uit zoals Burts gebruikelijke vrienden. Wil je wat drinken?’

‘Eh, ja, is goed. Water, alsjeblieft.’

‘Doe geen moeite, Mills. We hebben belangrijke zaken te bespreken.’

‘Over muziek?’ zei ze terwijl ze naar de grote koelkast met twee deuren huppelde.

‘Hoe weet jij dat nou weer?’

‘Ik zie wel eens iets voorbijkomen op je laptop’, zei ze en liet een sierlijk glas vollopen door het onder een magisch apparaat in de koelkastdeur te houden.

Burt schudde zijn hoofd. ‘Hoe vaak moet ik dat nou nog zeggen? Dat is privé. Hou je nou eens op met door mijn documenten te snuffelen?’

Millie overhandigde Egg zijn glas water. ‘Ben jij de beste muzikant van de hele school?’

‘Dat zou ik niet durven te zeggen.’

‘Welke instrumenten kun je spelen?’

‘Eh, eens even kijken.’ Voor het eerst glimlachte Egg. ‘Ik speel

piano, gitaar, viool en tuba op vrij hoog niveau. Ik heb ook les gehad op de tabla, een Indiaas slaginstrument. Als ik heel eerlijk ben, denk ik dat ik de meeste instrumenten wel kan bespelen. Want als je eenmaal een blaas-, slag- en snaarinstrument onder de knie hebt, plus eentje met toetsen, dan kun je bijna overal wel op pingelen, tokkelen of met een strijkstok bespelen.'

Millie begon te schateren. Haar lach was zo aanstekelijk dat Egg zich half verslikte in zijn water en het in zijn neus kreeg. Meteen schaamde hij zich rot en hij staarde naar de grond.

'Zo kan-ie wel weer, Egg. Ze vroeg je niet naar je hele levensgeschiedenis. Kom je mee de muziekruimte bekijken?' vroeg Burt ongeduldig.

'Leuk kennis te maken, Edward Egg', zei Millie nog.

Egg dronk vlug zijn glas leeg en haastte zich naar het aanrecht. Hij wilde het glas afspoelen, maar na één blik op de futuristische kraan met de enkele hendel deed hij dat toch maar niet. Er was ook geen afdruiprekje, slechts een gat in het granieten oppervlak van het aanrecht. Hij zette zijn glas voorzichtig ernaast neer.

'Jezus, je bent echt een afgericht zacht ei', zei Burt, die al bijna verdwenen was, terug de brede hal in. Egg liep achter hem aan de trap op en bestudeerde de overlopen waar nog veel meer prachtige meubels en snuisterijen te zien waren.

'Waar zijn je vader en moeder?' vroeg Egg terwijl ze verder doorliepen naar boven.

'Die zijn er niet', antwoordde Burt kortaf. 'Als die opflikkeren, blijven ze soms maandenlang weg.'

'Wie zorgt er dan voor jou en Millie?'

'Niemand. Ik heb mijn pa weten te overtuigen dat ik twee jaar ouder ben dan het geval is, en dat hij geld kon besparen